

DE STER

No. 10 OKTOBER 1966

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

De tempel te Zollikofen, gezien
„uit een andere hoek.”

66e JAARGANG

Nr 10

INHOUD:	Blz.
Onze profeet spreekt	291
Mutaties in de Hollandse Ring	292
Conferentiesprokkels	293
Genealogie	298
Onkreukbaarheid	301
De vraag van de maand	302
Standvastigheid	305
Onderlinge Ontwikkelings-Vereniging	309
Wijsheid en „dwars gedoe”	310
Na de dood... wat dan?	310
Het O.O.V.-kamp	312
De Haagse Zusterhulpvereniging in actie	314
Derde kwartaal-Ringconferentie	316
Gebeurtenissen in de Zending en Holland- se Ring	319

Redacteur: DALE R. CURTIS, President der Nederlandse Zending
Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N.H.)

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag.

*”De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

Onze stille toespraken

door President David O. McKay

Wanneer dienen zich gelegenheden voor het verkondigen van het evangelie door regel en voorbeeld aan? Zij doen zich voor in gezelschap, in de politiek, in onze handelsrelaties, op de boerderij, in alle zaken, waarmede wij in het leven te maken krijgen. Misschien komt er nooit een grote kans om over het herstelde evangelie voor een verzamelde menigte te spreken. Ja, het is waar:

Het moog niet zijn naar het hoog gebergt of zeeën zo woest en diep; Het moog niet zijn naar 't gewoel des strijds, dat Christus tot werk mij riep.

Maar roept nu Zijn stemme, zo zacht en zoet, naar paden, mij onbekend,

Dan antwoord ik: Heer, houd mijn hand gevat, ik ga daar, waarheen Gij mij zendt.

Wanneer die zachte stem ons tot plichtsvervulling roept, hoe onbetekenend die ook moge schijnen en het volbrengen er van aan niemand bekend is dan aan God en de persoon zelf: hij die gehoorzaamt, ontvangt naar verhouding kracht.

Laat mij u een voorbeeld geven: Een jonge zendeling was op een

bruiloft genodigd. Twee van zijn kennissen zouden in de echt worden verbonden. De leiding van deze plechtigheid was in handen van een voorganger van een andere kerk. Deze jonge man was het enige lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat met meer dan honderd andere gasten in het hotel aan tafel zat. Bij elk bord stond een tot aan de rand gevuld glas wijn en ook een glas water.

Na de huwelijksinzegening, toen alle gasten hun plaats hadden ingenomen, stond de predikant op en zeide: „Nu stel ik een dronk in op de gezondheid van het jonge paar.” Alle gasten stonden op. Volgens de eisen der conventionele wellevendheid had de jonge man het glas wijn moeten nemen. Hij was een zendeling, hij behoorde tot de Kerk die het Woord van Wijsheid predikt, een openbaring van God aan de Profeet Joseph Smith. De wetenschap heeft sinds dien aangetoond dat het inderdaad een woord van wijsheid is. Hij verkondigde dat en tot dusver had hij getracht het te leven. Hier was nu een ogenblik, waarin hij kon toegeven. Niemand zou het weten en hij voldeed aan een eis van welle-

vendheid. Toch deed hij dit niet. Nu had hij gelegenheid zijn Kerk te verdedigen. Hij nam het glas water en sommige van zijn naaste vrienden in zijn nabijheid zetten hun wijnglas neer en volgden zijn voorbeeld. Een half dozijn glazen bleven onaangeroerd. Anderen zagen dit en deze omstandigheid bood een uitnemende gelegenheid om over het Woord van Wijsheid te spreken. Was hij vernederd? Neen, hij was gesterkt. Waren de gasten in verwarring gebracht? Neen. Verwensten zij hem in stilte? Neen. In plaats daarvan bewonderden zij hem, hetgeen steeds het geval is in het hart van intelligente en Godvrezende mannen en vrouwen. Ik bewonder ook die raadgever in het presidentschap van een ring die, toen hem in een vergadering van politici werd gevraagd een heildronk uit te bren-

gen op de gezondheid en het succes van die partij, zijn champagne niet aanraakte.

De voorzitter kwam op hem toe en zeide: „U deed niet mee aan de toast op het succes van de partij. Bent u dan niet een met ons?

Onze broeder zeide: „Jawel, ik deed mee.” De voorzitter zeide: „Maar uw glas champagne staat daar onaangeroerd.”

„Ja”, antwoordde de raadgever, „maar u ziet dat mijn glas water leeg is. Ik drink geen champagne en geen sterke drank, maar ik wens evenals u, de partij veel succes.”

De man greep zijn hand en zeide: „Ik bewonder uw sterkte om volgens uw beginselen te leven.”

De krachtigste toespraak is vaak de stille toespraak van onze handelingen, die bevestigen wat de wereld weet ons geloof te zijn.

Mutaties in de Hollandse Ring

Geordend tot ouderling: J. G. Doorenbosch en K. Verwaard.

Ontslagen: Zr. J. F. Oskam van de Ring-Zondagsschool.

Aangesteld: Zr. M. D. Sigmond als ringorganiste en Br. P. v. h. Schip als assistent superintendent van de Ring Jonge Mannen O.O.V.

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken van Algemene Autoriteiten tijdens de Algemene Conferentie te Salt Lake City in april 1966)

Eng is de poort

Onlangs trok een gezegde in een tijdschrift mijn aandacht. Er stond: „Indien u niet weet waarheen u gaat, doet het er niet toe welke weg u kiest.” Ik dacht daarover na; ik zie deze woorden als een van pas komende waarschuwing voor diegenen van de tegenwoordige jeugd die alle raadgevingen in de wind slaan met een houding van „wat kan mij dat schelen” en voor hen, die alle gevoel voor richting hebben verloren, zoals de lichtzinnige figuren die op de zedelijke waarden met onverschilligheid en verachting neerzien. Jonge mensen, en dragers van Gods priesterschap in 't bijzonder, moeten doelstellingen voor ogen hebben, die de moeite waard zijn en hoge morele waarden in ere houden. Wanneer zij dat niet doen, is ontevredenheid, verwarring en een opstandige houding het gevolg daar-

van. Omgekeerd kweekt een goed oogmerk moed en een welbewust op het doen afgaan aan in de dingen van het dagelijks leven. Een artikel in het tijdschrift *Look* wijst op de verlagende invloeden, waaraan de jeugd blootstaat en waardoor zij zich belemmerd, ontevreden en verward voelt. De geraffineerde, verleidelijke methoden die sommige moderne adverteerders toepassen om de aandacht te trekken, doen verboden dingen aanlokkelijk en aanvaardbaar schijnen. Door zulke middelen worden sommigen het slachtoffer, doordat zij de zonde toelaten en die vervolgens gaan bedrijven, met als gevolg zielsproblemen en tenslotte de ondergang van de ziel. Een zusster schreef . . . „Mijn doel in dit leven is toestemming te krijgen om het celestiale koninkrijk binnen te gaan en ik zal nooit ophouden voor dit doel te werken. Ik heb de kerkdiensten bijgewoond vanaf de tijd, dat ik begon te lopen”. . . Voor ik nu verder lees, wil ik u zeggen dat zij deze gedachten meer dan 30 jaar geleden neerschreef, toen zij nog een jong meisje was. Zij schreef verder: „Ik wil met een reine Mormonse jongen trouwen, met wie ik door de tempel kan gaan en ik wil hem waardig zijn. Ik hoop mijn nakomelingen een reine geest en een rein lichaam te kunnen geven, mijn kennis van het evangelie

en het verlangen om zo te leven dat zij het celestiale koninkrijk kunnen binnengaan.”

... Als wij een blik slaan in het leven van deze goede zuster, is het gemakkelijk in te zien dat zij er bovenmate in geslaagd is haar doelstellingen te verwezenlijken.

Zij is nimmer afgeweken van de taak, die zij zich 30 jaar geleden had opgelegd. Ik voel dat het zich stellen van een doel voor een gelukkig leven absoluut noodzakelijk is. Maar de doelstelling is nog maar een gedeelte van het levens-

proces. Wij moeten weten welke weg wij moeten kiezen om het doel te bereiken, dat wij ons hebben gesteld. In veel gevallen hebben wij een doel voor de verre toekomst, doch vergeten het naastbij liggende. Voor het nakomen van deze doelen op korte termijn is zelfdiscipline in onze handelingen nodig: studeren wanneer het tijd is om te studeren, slapen wanneer het tijd is om te slapen, lezen wanneer het tijd is om te lezen, enz.

John H. Vanderberg
Presiderende Bisschop

De Evangelie- beginselen zijn eeuwig

„... Wij moeten er ons van bewust zijn, dat wij geloof in Jezus Christus versterken, het mogelijk en natuurlijk is om het geloof in onszelf ook te versterken, en aangezien wij de grote belangrĳheid van geloof in ons leven inzien, begrijpen wij ook de noodzakelijkheid van het bouwen aan ons geloof. Het versterken van ons

geloof houdt onder meer een met biddend hart bestuderen van eeuwige evangeliebeginselen in en het verkrijgen van een getuigenis dat God leeft en Jezus de Christus is. Het sluit ook in, dat men zich voorneemt het evangelie te leven en de medemens te dienen door het opofferen van aardse dingen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen biedt veel gelegenheid tot het versterken van het geloof.

... Tijdens een districtsconferentie had ik een onderhoud met een man met betrekking tot zijn ordening als ouderling. Hij had moeite met het Woord van Wijsheid. Ik vroeg hem hoe het daarmee stond en hij antwoordde dat er niets in de wereld was dat hij liever deed dan met roken op te houden. Ik vertelde hem dat alles wat hij had te doen was te besluiten geen sigaret meer aan te raken en dat, wanneer hij dat deed, 90 procent van zijn

probleem zou zijn opgelost. Daarna zou ik hem zeggen wat de overige tien percent was. Ik vroeg hem het besluit nu onmiddellijk te nemen, mij in de ogen te zien, mij een stevige hand te geven en mij te zeggen, dat hij nooit meer naar een sigaret zou omzien.

Ik strekte mijn hand naar hem uit en vroeg hem of hij gereed was. Hij aarzelde een ogenblik en zeide: „Nee”. Hij was bang dat zijn geweten hem zou aanklagen, als hij beloofde niet meer te zullen roken en het later toch deed.

Onder deze omstandigheden kon ik zijn ordening niet goedkeuren en dat zei ik hem ook, want ik voelde dat er dan nog meer dingen zouden zijn die hij zou nalaten, die een ouderling behoort te doen. Hij ging terneer geslagen heen. Later op de dag vroeg hij mij weer te spreken. Terwijl hij voor mij zat, klaarde zijn gezicht op. Hij zeide dat hij zijn besluit had genomen om niet meer te roken en dat hij in zijn gehele leven nog nooit zo’n wonderbare ervaring had opgedaan. Er was een zware

last van zijn schouders genomen. Hij vroeg mij toen wat de overige tien percent was. Ik zeide hem dat wanneer hij nog sigaretten bij zich of thuis had, deze onmiddellijk weg moest doen, zodat ze hem niet in verleiding konden brengen. Ik ried hem ook aan niet langer met zijn rokende vrienden mee te gaan in de lunchpauze. Dit en nog het een en ander dat hij kon doen om zich sterker te maken, vormden de overige tien procent. Dan, met gebed en vasten door hemzelf en zijn gezin, kon hij er zeker van zijn dat God hem voor zijn taak geschikt zou maken om de rookgewoonte te overwinnen. Deze gebeurtenis had zes jaar geleden plaats. Sinds die tijd heeft hij niet meer gerookt en is nu een geëerd en gerespecteerd bisschop.

Doeltreffend geloof gaat altijd gepaard met werken en alleen door deze combinatie kunnen wij ons doel bereiken . . .”

Franklin D. Richards

Assistent van de

Raad der Twaalven

Wat wilt gij dat ik zal doen?

„...Laten wij eens veronderstellen dat door een of andere wonderbare schikking u het voorrecht kreeg om door de herrezen Christus één kostbare minuut in audiën-

ie te worden ontvangen. Wat zoudt u doen? Wat zoudt u zeggen? Ongetwijfeld zult u wegens uw liefde voor Hem zeer geëmotioneerd zijn. Ik ben er zeker van dat velen deze eenvoudige vraag zouden stellen: „Wat wilt Gij dat ik zal doen?” En het is gemakkelijk te begrijpen dat Hij misschien zou antwoorden: „Indien gij mij liefhebt, zo bewaar Mijn geboden.” (Joh. 14 : 15). „... Hoed mijn schapen”. (Joh. 21 : 16). Of misschien zal Hij zeggen: „... heb uw naaste lief als uzelfen.” (Matth. 19 : 19).

Er is geen reden te geloven dat Zijn raad heden ten dage anders zou luiden dan 2000 jaar geleden, want Zijn huis is een huis van orde. Zijn evangelie is hetzelfde, gisteren, vandaag en altijd.

En omdat Hij zeer verlangt dat wij onze zelfzucht en gebrek aan geloof overwinnen, die, naar ik meen, de voornaamste problemen van de hedendaagse mens vormen, denkt u dan niet dat Hij misschien enige raad zou geven ten aanzien van de heerschappij over wereldse bezittingen, want voorwaar:

„... waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Matth. 6 : 21).

Dit grote beginsel van geloof en gewilligheid om toename van bezit met anderen te delen, gaan hand in hand.

Iemand heeft eens terecht opgemerkt dat het betalen van tienden

geen geld vraagt, maar geloof.

Wat dat betreft zal ik mij altijd het geloof van een oude Maori in Nieuw-Zeeland herinneren. Toen de zendelingen zijn nederige visserskeet, ver buiten de begane weg, binnenkwamen, liep hij weg om een enveloppe te zoeken, waar een brief aan hem in zat en waar hij tevens een aanzienlijke som moeilijk verdiend geld in had gedaan.

Hij overhandigde de enveloppe met brief en geld prompt aan de zendelingen. Deze goede broeder was niet in staat de brief te lezen, toen hij hem kreeg, want hij was in 't Engels geschreven, maar de cijfers, die er in stonden, kon hij wel lezen, en hij had aan het briefhoofd gezien, dat hij van het hoofdkantoor kwam. Hij dacht dat de zending het vermelde bedrag voor een bepaald doel nodig had en nu had hij het voor de zendelingen klaar liggen. Nadat de brief voor hem was vertaald, werd het hem duidelijk dat de brief alleen maar zijn jaarlijks tiendetotaal bevestigde en een verklaring inhield van het totale bedrag, dat hij het vorig jaar had betaald. Zijn geloof was zo groot, dat hij bereid was hetzelfde bedrag nogmaals te betalen, indien de dienst-knechten des Heren dit voor het werk nodig hadden ...”

Robert L. Simpson

van de Presiderende Bisschop

Het wonder dat Jezus is

„... Ik heb thuis een kleine metalen doos, ongeveer 30 cm in 't vierkant en half zo hoog. Op de bovenzijde zitten zes knoppen en twee wijzers. Zo nu en dan, als ik tijd heb, speel ik er mee. Het is een kortegolfradio. Ik behoef slechts aan de knoppen te draaien en ik hoor Londen, Washington, Tokyo, Peking, Moskou, Havanna en andere grote steden van de wereld. De stemmen die ik hoor, zijn overredend, verlokkelijk, fascinerend en in de war brengend. Al sprekend over de aarde strijden zij een machtige strijd om de geest van de mensen. Zij gebruiken hun overredingskracht op politiek terrein en er zijn stemmen uit de democratie, die het tegen die van het communisme opnemen. Elk van hen wint aanhangers naar het onderscheidingsvormogen en het oordeel van de luisteraars.

Er is een vergelijkbare worsteling gaande om het geloof van de mensen, maar de lijnen zijn niet zo duidelijk getrokken, want zelfs onder de banier van het Christendom zijn er die de goddelijkheid van

Christus, in Wiens naam zij spreken, vernietigen. Zij zouden genegeerd kunnen worden, als hun invloed niet zo verreikend en hun redeneringen niet zo spitsvondig waren.

... Geloof u werkelijk dat Jezus Gods Zoon is, de letterlijke nakomeling van de Vader? Geloof u dat de stem van God de Eeuwige Vader boven het water van de Jordaan werd gehoord, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Den welken Ik Mijn welbehagen heb?” (Matth. 3 : 17). Geloof u dat deze zelfde Jezus de bewerker van wonderen was, dat Hij de zieken genas, de lammen oprichtte en de doden het leven teruggaf? Geloof u dat Hij na Zijn dood aan het kruis en Zijn begrafenis in Jozef's graftombe, op de derde dag levend tevoorschijn kwam? Geloof u werkelijk dat Hij nog leeft, werkelijk, vitaal en persoonlijk en dat Hij zal terugkeren, zoals bij Zijn hemelvaart door de engelen werd beloofd? Geloof u dit alles werkelijk? Indien wel, dan bent u een van die letterknechten, om wie door filosofen wordt geglimlacht en door een bepaald soort opvoedkundigen worden uitgelachen en meer en meer door een groeiende coterie van godsdienstvoorgangers en invloedrijke theologen worden beschouwd als mensen, die niet meetellen... In de ogen van deze intellectuelen zijn het allemaal verdichtfels: de geboorte van Jezus als de Zoon van God, van Wie de engelen in de vlakte van Judea zongen, de Bewerker van wonderen, Die de zieken genas en de doden opwekte,

de herrezen Christus, de hemelvaart en de beloofde terugkeer.

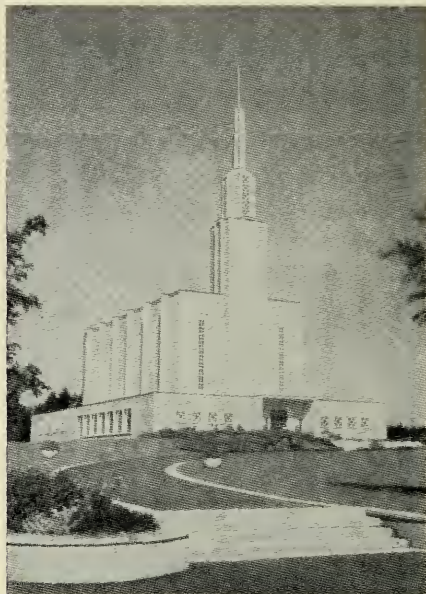
Deze moderne theologen beroven Hem van zijn goddelijkheid en vragen zich daarna af waarom de mensen Hem niet aanbidden. Deze knappe geleerden hebben Jezus Zijn Godschap ontnomen en niet

dan een mens overgelaten. Zij hebben getracht Hem in hun bekrompen denkwijze in te passen. Zij hebben Hem van Zijn goddelijk Zoonschap en de wereld van haar rechtmatige Koning beroofd.

*Gordon B. Hinckley
van de Raad der Twaalven*

GENEALOGIE

De tempel van Salomo

Spoedig na de troonsbestijging zette Salomo zich aan het werk, dat hem mét de kroon, als een erfenis en een eer, geworden was.

Hij legde de fundering in het vierde jaar van zijn regering, en het gebouw was klaar na zeven en een half jaar. Met de grote rijkdommen, verzameld en nagelaten door zijn koninklijke vader, en speciaal gereserveerd voor het bouwen van de tempel, was Salomo in staat de samenwerking van de naties voor zich te winnen in zijn grote

onderneming, en de bekende wereld deel te laten nemen aan dit huldeblijk. Er waren duizenden tempelwerkers, en elk onderdeel onder de hoede van een bekwaam vakman. Zich in dienst stellen van dit bouwwerk, in welke hoedanigheid dan ook, was een eer. En het werk verkreeg een waardigheid, zoals nooit te voren gekend was. Het metselwerk werd een belijdenis, en het deel, dat zijn hoogste graad bereikt had, is tot op heden in stand gebleven.

De oprichting van de tempel van Salomo was een gewichtige gebeurtenis, niet alleen in de geschiedenis van Israël, maar voor de gehele wereld. Volgens de algemeen aangenomen chronologie was de tempel klaar ongeveer 1005 jaren vóór Christus. Zowel wat betreft architectuur als constructie, opzet als kostbaarheid, is hij bekend als een van de merkwaardigste gebouwen in de geschiedenis.

De inwijdingsdiensten duurden zeven dagen - een week van heilige vreugde in Israël. Met passende ceremoniën werden de tabernakel van de kerk en de heilige Arke des Verbonds in de tempel gebracht; en de Ark werd geplaatst in het binnenste heilige, het Heilige der Heiligen.

Gods aanvaarding werd gemanifesteerd in de wolk, die de heilige kamers vulde, toen de priesters zich teruggetrokken hadden. „En de priesters konden vanwege die wolk niet staan om te dienen; want de Heerlijkheid des Heren had het Huis Gods vervuld” (2 Kon. 5:14.)

Zo werd de tempel in de plaats gesteld van de Tabernakel, waarvan hij een schitterende opvolger was. Een vergelijking van het plan van de tempel van Salomo met de vroegere Tabernakel laat zien dat, in de essentieële punten en in afmetingen, beide zo op elkaar leken, dat ze nagenoeg gelijk waren. Weliswaar had de Tabernakel maar één omsloten gebied, terwijl de tempel omgeven was door hoven, maar de innerlijke structuur was precies volgens het vroeger pa-

troon. De afmetingen van het Heilige der Heiligen, de Heilige plaats en de voorhof waren in de tempel precies gelijk aan de corresponderende delen van de Tabernakel.

De glorieuze verheven positie van dit grootse gebouw was van korte duur. Vierendertig jaar na zijn inwijding, en maar 5 jaar na de dood van Salomo, begon zijn verval. En dit verval werd spoedig gevolgd door een algemene plundering, en tenslotte werd het een volkomen ontheiliging. Salomo, man van wijsheid, de meester-bouwer, was op een dwaalspoor geleid door de listen van afgodische vrouwen. Dit was zijn zwakke punt en zijn ondergang. Zevenhonderd wettige vrouwen had hij, maar koos zich nog 300 vrouwen uit de afgodische volken, en zijn eigenzinnige gewoonten hadden onrechtvaardigheid en zonde gebracht in Israël.

De natie was niet langer een eenheid; er waren politieke partijen en godsdienstige sekten, sommige gehuisvest op de toppen der heuvels, andere onder groene bomen, en elke partij maakte reclame voor de uitmuntendheid van zijn heilighoud. De tempel verloor spoedig zijn heilichheid. De gift was in waarde verminderd door de trouweloosheid van de gever en Jehova onttrok Zijn beschermende tegenwoordigheid aan de plaats, die niet langer heilig was.

Aan de Egyptenaren, uit welker slavernij het volk eens verlost was, werd weer toegelaten het volk te onderdrukken. Sisak, koning van

Egypte, nam Jeruzalem, de stad van David en de standplaats van de tempel, in, en „nam de schatten van het Huis des Heren weg” (1 Kon. 14 : 26.) Een deel van de te voren heilige inhoud werd achtergelaten door de Egyptenaren en werd later genomen door anderen, die het schonken aan hun afgoden.

Het werk van de ontheiliging duurde drie eeuwen. 216 jaar na de Egyptische plundering roofde Achaz, koning van Juda, de overgebleven schatten uit de tempel en zond delen van de resten goud en zilver als een geschenk aan de heidense koning, wiens gunst hij zocht te winnen. Verder verwijderde hij het altaar en het vont, en liet een leeg huis achter, waar eens de tempel stond. (2 Kon. 16 vanaf 7, zie ook 2 Kron. 28 : 24-25.)

En zo werd Israël, ongeveer 600 jaar voor de komst van de Heer, zonder tempel gelaten. Het volk was verdeeld; er waren twee koninkrijken - Israël en Juda - dic in vijandschap met elkaar leefden. Ze waren afgodisch geworden en allemaal slecht; de Heer had hen en hun heiligdom verworpen.

Het koninkrijk Israël, bij benadering 10 van de 12 stammen omvattende, werd onderworpen door Assyrië ongeveer 721 jaar voor Christus, en een eeuw later werd het koninkrijk Juda onderworpen aan de Babyloniërs. 70 jaar bleef het volk van Juda, later bekend als de Joden, in gevangenschap, zoals was voorspeld. (Jer. 25 : 11-12; 29 : 10.)

Onder de vriendelijke regering van Cyrus en Darius werd hun toegestaan naar Jeruzalem terug te keren en nog eens de tempel op te richten in overeenstemming met hun geloof. Ter herinnering aan de leider van het werk werd de herstelde tempel in de geschiedenis bekend als de tempel van Zebubbabel.

De fundering werd gelegd met een plechtige ceremonie, en bij die gelegenheid schreiden de veteranen, die zich de vroegere tempel herinnerden, tranen van vreugde.

In weerwil van allerlei wettelijke bepalingen en andere tegenwerking, werd het werk voortgezet en 20 jaar na hun terugkomst uit ballingschap hadden de Joden de tempel klaar voor de inwijding. Dit was 515 jaar vóór Christus en wel op de derde dag van de maand Adar, in het 6e jaar van de regering van koning Darius.

De inwijdingsdiensten volgden onmiddellijk. Hoewel deze tempel veel minder rijk van uiterlijk en inhoud was, vergeleken met de prachtige tempel van Salomo, was het niettemin het beste wat het volk kon bouwen, en de Heer nam het aan als een offer, dat de liefde en toewijding van Zijn Verbondskinderen typeerde. Als bewijs van Zijn Goddelijke aanneming getuigt de geestelijke bijstand aan profeten als Zacharia, Haggai en Maleachi binnen zijn muren.

Ongeveer 16 jaar vóór de geboorte van Christus gebod Herodes I, koning van Juda, de herstelling van de toen vervallen en geheel

geruïneerde tempel van Zerubbabab. Vijf eeuwen had het gebouw gestaan en ongetwijfeld was het grotendeels een ruïne geworden door de tijd. Menig incident in het leven van de Heiland was met betrekking tot de tempel van Herodes. Het is duidelijk uit de schriften dat, hoewel Hij zich verzette tegen het gedegradeerde en commercieële gebruik van de tempel, Christus de heiligheid van de tempelomgeving herkende en erkende. De tempel van Herodes was een heilig gebouw; bij welke naam het ook genoemd mocht worden - het was voor Hem het Huis van God.

En dan, als het duister daalde over

de grote tragedie van Calvarië, als tenslotte de gekwelde kreet „het is volbracht” afkwam van het kruis, scheurde de voorhang en het Heilige der Heiligen werd ontbloot.

De absolute verwoesting van de tempel was voorzien door onze Heer, terwijl Hij nog op aarde was. In het jaar 70 na Christus werd de tempel volkomen verwoest door vuur tijdens de inneming van Jeruzalem door de Romeinen onder Titus.

De tempel van Herodus was de laatste tempel, opgericht op het Oostelijk halfrond.

Onkreukbaarheid

Er is een deugd - laat mij het een beginsel noemen - waarvan ik wil zeggen dat het onze aandacht en onze poging om het onder de mensen ingang te doen krijgen, waardig is. Dat beginsel is onkreukbaarheid. Toen ik in een van de ringen van Zion op bezoek was, luisterde ik naar een gedeelte van een telefoongesprek. De ringpresident werd aan de telefoon geroepen en nu ontspon zich het volgende gesprek. Mij werd datgene wat ik niet kon horen, daarna verteld, zodat ik het gesprek in zijn geheel kan weergeven: "Kent u", vroeg de vreemdeling, een niet-lid van de Kerk, aan de ringpresident, "mijnheer zo en zo?"

"Jazeker."

"Is hij een lid van uw Kerk?"

"Jawel."

"Is hij een actief, goed lid?"

"Jazeker."

"Mooi zo, dank u wel. Hij is hier op ons kantoor en wil geld lenen voor een belegging. Hij noemde uw naam en zeide dat hij een lid van uw Kerk was. Als hij een goed lid is, zullen wij hem het geld lenen."

Ah, dat vertrouwen! Ik was verheugd en ik ben nu ook verheugd dat, voor zo ver het eerlijkheid en onkreukbaarheid betreft, de Kerk van Jezus Christus een licht is. U en ik zijn diep gegriefd, wanneer wij horen dat een lid zichzelf vergeet en door zijn oneerlijkheid dat vertrouwen vernietigt."

(uit *Gospel Ideals van President David O. McKay*)

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,

President
van de Raad der Twaalven

Raadgever
in het Eerste Presidentschap

★

Het nieuwe Jeruzalem

VRAAG: „Hoe moet Openbaring 21:1-2 met betrekking tot het Nieuwe Jeruzalem, dat van God uit de hemel nederdaalt, worden verstaan?

ANTWOORD: Voor een goed begrip van de vraag zullen wij de genoemde teksten aanhalen: „En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, voorbereid als een bruid, die voor haar man versierd is.”

De in de wereld heersende opvatting is, dat de oude stad van de Joden wordt bedoeld, die in de tijd der vernieuwing zou worden hersteld, maar dat is niet zo. Wij lezen in het boek Ether dat de Here deze profeet vele dingen openbaarde, die door Johannes

werden gezien. Ether was, zoals wij weten, de laatste profeet van de Jaredieten en de Heer had hem over de geschiedenis van de Joden en hun stad Jeruzalem, zoals die daar tijdens de zending van onze Zaligmaker stond, veel geopenbaard. In zijn visioen, dat in menig opzicht op dat van Johannes geleek, zag Henoch de oude stad Jeruzalem en ook de nieuwe stad, die nog niet gebouwd was. Hij schreef het volgende, door Moroni weergegeven:

Het visioen van Henoch van het nieuwe Jeruzalem

„Want ziet, zij (de Jaredieten) verwierpen alle woorden van Ether; want hij vertelde hun waarlijk van alle dingen sedert het begin van het mensdom, en dat, nadat de wateren van dit land waren weggevloeid, het een land werd, uitverkoren boven alle andere landen,

een uitverkoren land des Heren; daarom wilde de Here, dat alle mensen, die er in wonen, Hem zouden dienen. En dat het de plaats van het Nieuw-Jeruzalem was, dat uit de hemel zou nederkomen, en het heiligdom des Heren. Ziet, Ether zag de dagen van Christus, en hij sprak aangaande een Nieuw-Jeruzalem in dit land.

En hij sprak eveneens aangaande het huis Israëls, en het Jeruzalem, vanwaar Lehi zou komen - nadat het zou zijn verwoest, zou het wederom worden opgebouwd, een heilige stad voor de Here; daarom kon het niet een nieuw Jeruzalem zijn, omdat het in de dagen van ouds had bestaan; maar het zou wederom worden opgebouwd en een heilige stad des Heren worden; en het zou worden gebouwd voor het huis Israëls. En dat er voor het overblijfsel van het nageslacht van Jozef een Nieuw-Jeruzalem in dit land zou worden gebouwd, voor welke dingen een zinnebeeld is geweest. Want, zoals Jozef zijn vader naar het land Egypte bracht, en deze daar stierf, zo heeft ook de Here een overblijfsel van het nageslacht van Jozef uit het land van Jeruzalem gebracht, zodat Hij barmhartig zou kunnen zijn jegens het nageslacht van Jozef, opdat zij niet zouden omkomen, evenals Hij barmhartig was jegens de vader van Jozef, opdat hij niet zou omkomen. Daarom zal het overblijfsel van het huis van Jozef in dit land worden gevestigd; en het zal een land hunner erfenis zijn; en zij zullen de Here een heilige stad bouwen, zoals het Jeruzalem van ouds, en zij zullen niet meer worden be-

schaamd, totdat het eind komt, wanneer de aarde zal vergaan.

En er zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn; en deze zullen gelijk de oude zijn, behalve dat de oude zijn vergaan en alle dingen nieuw zijn geworden. En dan komt het Nieuw-Jeruzalem; en gezegend zijn zij, die daarin wonen, want zij zijn het ,wier klederen wit zijn door het bloed van het Lam; en zij zijn het, die onder het overblijfsel van het nageslacht van Jozef worden geteld, die van het huis Israëls waren.

En dan komt ook het oude Jeruzalem; en gezegend zijn de inwoners er van, want zij zijn gewassen in het bloed van het Lam; en zij zijn het, die werden verspreid, en uit de vier delen der aarde en uit de noordelijke landen werden bijeenvergaderd, en zij zijn deelgenoten van de vervulling van het verbond, dat God met hun vader Abraham heeft gesloten. (Ether 13:2 t/m 11).

Toen de Zaligmaker tot de Nephieten kwam, sprak Hij tot hen over het Nieuw-Jeruzalem en zeide tot hen:

„En Ik zal Mijn volk vestigen, o huis Israëls. En ziet, dit volk zal Ik in dit land vestigen, ter vervulling van het verbond, dat Ik met uw vader Jakob maakte; en het zal een Nieuw-Jeruzalem zijn. En de machten des hemels zullen te midden van dit volk zijn; ja namelijk Ik zal in uw midden zijn” (3 Nephi 20:21, 22).

Drie grote, heilige steden

In de dag der herstelling, wanneer

alle dingen nieuw worden gemaakt, zullen er drie grote, heilige steden zijn. De ene zal het oude Jeruzalem zijn, herbouwd volgens de profetie van Ezechiël. Een van ze zal de stad van Zion zijn, of de stad van Henoch, de stad die van de aarde werd weggenomen toen Henoch werd veranderd en naar de aarde zal terugkeren. De derde is de stad Zion of het Nieuw-Jeruzalem, die door het nageslacht van Jozef op het Amerikaanse vasteland zal worden gebouwd.

„En gerechtigheid zal Ik uit de hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van Mijn Eniggeborene te getuigen, van Zijn opstanding uit de doden, ja, en ook van de opstanding van alle mensen; en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een watervloed over de aarde doen stromen, om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden, een Heilige Stad, opdat Mijn volk zijn lendenen moge omgorden en naar de tijd van Mijn komst uitzien; want daar zal Mijn tabernakel zijn, en het zal Zion

worden genoemd, een Nieuw-Jeruzalem. En de Here zeide tot Henoch: Dan zullen gij en uw gehele stad hen daar ontmoeten, en wij zullen hen in onze schoot ontvangen, en zij zullen ons zien; en wij zullen hen omhelzen, en zij zullen ons omhelzen, en wij zullen elkander kussen.

En daar zal Mijn woonplaats zijn, en het zal Zion zijn, dat zal voortkomen uit alle scheppingen, die Ik heb gemaakt; en voor een tijdvak van duizend jaren zal de aarde rusten.” (Mozes 7:62 t/m 64).

Wij weten dat na de duizendjarige heerschappij Satan, die gedurende die tijd gebonden zal zijn, zal worden losgelaten en uit zal gaan om de naties te misleiden. Daarna zal het einde komen. De aarde zal sterven, gereinigd worden en haar opstanding ontvangen. Gedurende dit tijdperk van reiniging zal de stad Zion of het Nieuw-Jeruzalem, van de aarde worden weggenomen, en wanneer de aarde gereed is haar celestiale heerlijkheid te ontvangen, zal de stad, volgens de voorspelling in het boek Openbaring, weer nederdalen.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Nooit eerder in de geschiedenis van de wereld is het voor de kinderen der mensen noodzakelijker geweest om zich te bekeren.

Wij pochen op onze vergevorderde beschaving, op de grote kennis en wijsheid die wij bezitten, maar in en door dat alles wordt de liefde van God vergeten!

STANDVASTIGHEID

„En Hij verliet de stad en ging, zoals Hij gewoon was, naar den Olijfberg. En ook Zijn discipelen volgden Hem. En toen Hij aan die plaats gekomen was, zeide Hij tot hen: „Bidt, dat gij niet in verzoeking komt”. En Hij zonderde zich van hen af, ongeveer een steenworp ver, knielde neder en bad deze woorden: „Vader indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede!”

En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven. En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En Zijn zweet werd als bloeddruppels die op de aarde vielen. En Hij stond op van het gebed en ging tot Zijn discipelen en Hij vond hen slapende van droefheid. En Hij zeide tot hen: „Waarom slaapt gij?; staat op, bidt, dat gij niet in verzoeking komt.”

In deze aanhaling uit hoofdstuk 22 van Lukas staat, dat de Heer dodelijk beangst werd. Misschien zijn er nu wel mensen, die menen dat Hij de dood vreesde. Dit was echter zeer zeker niet waar. De dood betekende voor de Heer slechts het voorportaal tot de opstanding en het terugkeren tot Zijn Vader, van wie Hij gekomen was. De Heer was bereid Zijn leven vrijwillig neer te leggen. Toch leverde Hij een gevecht en Hij kreunde onder de last, een last zoals niemand ooit te dragen kreeg en zoals nooit door iemand gedragen zal worden. Het was geen lichamelijke pijn,

noch alleen maar angst waardoor Hij zo leed. Neen, het was een geestelijke worsteling, zoals alleen God in staat was te strijden. Het was een zodanige marteling, dat Zijn zweet werd als bloeddruppels die op de aarde vielen. Geen enkel ander mens, hoe groot zijn lichamelijke of mentale uithoudingsvermogen ook moge zijn, zou zo kunnen lijden; zou in staat zijn deze strijd te leveren.

In dat uur van strijd ontmoette Christus al de verschrikkingen, die satan, de „koning der wereld”, maar op Hem kon afvuren. *Christus overwon die verschrikkingen.* Het verschrikkelijk gevecht, dat de Heer kort na Zijn doop met satan moest leveren, verzonk in het niet vergeleken bij de strijd in de Hof van Gethsémané. Het was het laatste verschrikkelijke gevecht met de machten van de boze. Op de een of andere, voor de mens onbegrijpelijke wijze, nam de Heer de last van de zonden van de mensheid op zich. In maart 1830 sprak de Heer Jezus Christus aldus: „Want zie Ik God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren; doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik, welk lijden Mij, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden en zowel lichamenlijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken en kon terugdeinzen. Niettemin, ere zij de Va-

der en Ik dronk de beker en vol-eindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.”

(L. en V. 19:16 t/m 19).

Het gebed van Jezus in de Hof van Gethsémané is voor ons van speciaal belang. Soms bidden wij ernstig om het herstel van één on-zer geliefden, of wij bidden om de een of andere zegening, die wij, naar het ons schijnt, zo hard nodig hebben. Echter worden onze gebeden niet altijd verhoord, althans zij worden niet beantwoord op de wijze waarop wij hoopten. Wij gevoelen ons dan ontmoedigd en wij vragen ons af of wij gebrek aan geloof hebben, of dat wij misschien in het grote plan van onze Hemelse Vader van zo weinig belang zijn, dat Hij voor onze smeekbeden geen tijd heeft.

Laten wij eens even nadenken over het gebed van onze Meester in de hof en zodoende nieuwe moedscheppen. Jezus, de enige sterfelijke Zoon van God, bad in de Hof van Gethsémané misschien wel het ernstigste gebed dat Hij ooit gedurende Zijn leven op aarde bad. Dat ene verzoek van Hem werd niet ingewilligd. Waarom niet? Het was immers een deel van het plan dat Jezus Zijn leven zou neerleggen opdat er redding zou kunnen zijn voor alle mensen. Indien Jezus had geweigerd, hetgeen Hij heus wel had kunnen doen, dan was Hij niet waardig geweest voor de plaats, die voor Hem bereid was. Iemand sterker, bekwamer en gewilliger had dan het werk moeten doen, doch wie zou er zo standvastig kunnen zijn als onze Meester? Hoe vaak kwam de ver-

zoeker niet tot Hem en trachtte Hem van Zijn Vader's plan af te brengen? Hij bleef echter standvastig. Hij was gewillig om de wil van de Vader te doen en daarom werd het antwoord waarop Hij een moment had gehoopt, niet gegeven. Hij werd alleen gelaten, zo lezen wij; doch werd Hij daardoor ontmoedigd? Geenszins! Een engel uit de hemel kwam om Hem te sterken.

Wij leren hiervan heel veel. Het is goed om te bidden om alles wat wij wensen, *zolang onze wensen rechtvaardig zijn*. Wij moeten echter bidden met één gedachte in ons hart: „*Uw wil geschiede*”. Maar als de Heer in Zijn oneindige wijsheid ziet, dat het beter is om het gebed niet te verhooren, dan zal Hij toch op de een of andere wijze antwoorden, of Hij zal ons kracht geven om datgene te doen, wat van ons wordt verlangd.

Getsémané is een naam van grote betekenis. Deze naam is voor ons een steun. Zij is het symbool van grote verwarring en hevige smart, doch tevens een lichtend voorbeeld van geloof en standvastigheid. Iedereen zal, ook al zijn thans de omstandigheden voor hem gunstig, op de een of andere dag Gethsémané leren kennen. Vroeg of laat komt er strijd; een strijd tegen het kwaad. Dit is onvermijdelijk.

Soms horen wij wel eens de uitdrukking „dit is mijn Gethsémané”. De betekenis hiervan is eenvoudig deze: de spreker heeft een groot verdriet te overwinnen, of hij heeft met een probleem te kampen. Een probleem dat zo ernstig is, dat het zijn gehele ziel in beroering brengt.

Vroeg of laat heeft een ieder zijn of haar strijd te leveren. Sommigen hebben die strijd reeds gestreden, voor anderen moet die nog komen. Het probleem is niet „hoe kunnen wij die strijd vermijden?“, doch „hoe zullen wij die strijd tegemoet treden, hoe zullen wij strijden?“ Sommige mensen ondergaan in hun leven verschrikkelijke dingen en wanneer alles voorbij is, dan blijven zij verslagen achter, ja vaak zelfs verbitterd gedurende de rest van hun leven. Anderen hebben in hun leven heel veel verdriet en narigheid ondervonden en zij ondergingen dat verdriet en die narigheid gelaten. Weer anderen trokken hun voordeel uit de strijd. Zij traden de strijd moedig tegemoet en uit hun gevecht behielden zij energie en een vaster geloof. Tegenslag bracht voor deze laatste categorie juist een groot vertrouwen in God en daardoor verkregen zij een dieper geestelijk inzicht.

Strijd is altijd nodig. „Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen“, zo lezen wij in Galaten 5:1. In de Leer en Verbonden afd. 24, vers 8, moedigt de Heer ons aan met de woorden: „Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er velen hebben, *maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen*“.

Jezus zeide niet: „Ik heb vele dingen aan de wereld uitgelegd“; neen Hij zeide: „*Ik heb de wereld overwonnen*.“ Met uitleggen alleen nam Hij geen genoegen. Hij bond

de strijd aan met ongeloof, weerbarstigheid, haat enz. Dit betekent, dat men de wereld overwint door moedig de strijd te aanvaarden. De strijd tot opbouw; de strijd tegen satan en zijn knechten. Hoe kunnen wij de wereld overwinnen? Slechts door geloof en werken; door gebed en wel een gebed gelijk aan dat, uitgesproken in Gethsemané „... *niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede*.“

Jezus bad ernstig „Vader voor U zijn alle dingen mogelijk, neem deze beker van Mij, *doch* ...“

Als wij dit woordje „*doch*“ oprecht durven te gebruiken, dan overwinnen wij de wereld. Wij mogen God om bepaalde gunsten vragen, maar wij moeten eraan toevoegen „*doch* ... *Uw wil geschiede*.“ Het is niet moeilijk om geloof en vertrouwen in God te hebben als alles goed gaat. Maar om standvastig te blijven als wij van aangezicht tot aangezicht met de tegenstrijder staan, als moeite en verdriet zich aandienen, dat is een andere zaak. Als er moeilijkheden komen lees dan over de strijd van onze Meester in de hof. Door de standvastigheid van de Heiland worden wij gesterkt. Welk een les leren wij uit het voorbeeld van Jezus! Zijn standvastigheid zegevierde toen de haat sterker was dan de liefde en de ongerechtigheid machtiger dan gerechtigheid. De Heer was gedurende al die verschikkingen in staat te bidden en te zeggen „als dit de wil is van u, God de Vader, dan zal ik volhouden tot het einde.“

Stel eens voor dat satan de standvastigheid van de Meester te niet

had kunnen doen. Welk een ontzettend gevolg zou dit hebben gehad voor de gehele wereld, voor de gehele mensheid. Nog vóór de grondlegging der wereld had Hij de uitdaging, de opdracht, vrijwillig aanvaard en deze opdracht heeft Hij volbracht, ondanks de hevige strijd die Hij moest leveren. De Heer is een lichtend voorbeeld van standvastigheid.

„Alsdan zullen zij u overleveren aan de verdrukkingen en zij zullen u doden en gij zult door alle volkeren gehaat worden om Mijns naams wil” (Matt. 24:9).

„Zij zullen u uit de synagogen werpen, ja de tijd zal komen, dat allen die u zullen doden, zullen denken dat zij God een dienst bewijzen.” (Joh. 16:2).

Jezus was zich volkomen bewust van de ongerechtigheden en de wreedheden van de wereld. *Wat moest Hij niet ondergaan!*

Uit de Schriften vernemen wij welke prijs de discipelen moesten betalen voor hun naleving en hun onderwijzen van de beginselen van rechtvaardigheid. De prijs die zij voor hun strijd tegen een corrupte wereld moesten betalen was on-

menselijk hoog. Jezus had tot Zijn volgelingen gezegd „*Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij.*”

Standvastigheid in onze heden-daagse maatschappij vereist onze volledige overgave aan het evangelie. Om te kunnen volharden moeten wij leven bij elk woord dat de mond Gods uitgaat. Er is op de wereld zoveel menselijke ellende. Naast honger, lijden en voortdurende vrees heerst er een ontstellende mate van tirannie, goddeloosheid en onmenselijkheid. Onze delijkheid heerst alom. Onze maatschappij vertoont hoe langer hoe meer tekenen van verwording. Onze redding kan slechts komen door onze Heiland. Door Hem worden wij waarlijk vrij, los van het aardse.

Wij moeten in deze wereld, in deze maatschappij, leven, doch wij behoren er geen deel van te zijn. Moge de Heer ons allen sterken om de verbonden die wij Hem hebben gesloten getrouw te zijn en Zijn geboden te gehoorzamen.

C. S.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Er zijn geen hoogten, waartoe de man zal opklimmen,
waarbij de vrouw niet aan zijn zijde staat.

Elder Melvin J. Ballard

ONDERLINGE ONTWIKKELINGS-VERENIGING

De vooruitgang die wij maken blijkt duidelijk uit deze bladzijde. Het verschijnen hiervan is weer een mijlpaal in de geschiedenis van de O.O.V. Wij zullen deze bladzijde gebruiken om u op de hoogte te houden van alle belangrijke gebeurtenissen in Ring en Zending. Het eerste waar we uw aandacht op willen vestigen is voor de O.O.V.'s in de:

NEDERLANDSE ZENDING

ROADSHOWFESTIVAL

in APELDOORN

7 en 8 januari 1967

Volgt u het programma en werkt u volgens het jaarboek?

Dan is dit geen nieuws voor u en bent u al bezig met uw Roadshow!

*Zet uw beste beentje voor;
breng „U W S T A D”
in A P E L D O O R N*

Geldt het bovenstaande alleen voor de gemeentes in de zending, het volgende is voor alle O.O.V.'s van belang, ter bezinning op iets dat wanneer we niet oppassen, een pure routineaangelegenheid wordt.

Het O.O.V.-thema

Misschien vindt u het wel vreemd om iedere keer in de O.O.V. het thema van het jaar op te zeggen en vindt u er eigenlijk niet veel aan. Maar als wij ons de diepere bete-

kenis ervan afvragen, dan wordt ons het volgende duidelijk: Evenals in de andere organisaties van de Kerk wordt in het O.O.V.-programma ook een tekst opgezegd met de bedoeling deze te leren en toe te passen in ons leven. Bij sommige gelegenheden wordt een opzegging door muziek voorafgegaan. Het is de bedoeling dat wij in alle ernst deze tekst opzeggen en ons dan voornemen er naar te streven.

Het O.O.V.-thema van het jaar wordt door de jeugd van Zion in Japan, Hawaii en waar ook ter wereld ook een O.O.V. is, het hele jaar door in alle O.O.V.-vergaderingen opgezegd.

Als wij enkele thema's van de voorgaande jaren nemen, dan hebben wij het volgende geleerd.

- dat dit de tijd is om ons voor te bereiden God te ontmoeten (Alma 34 : 32);
- dat wij de Here zullen liefhebben met ons ganse hart, ganse macht, verstand en sterkte (L & V 59 : 5);
- dat de Here geen geboden aan zijn kinderen geeft zonder tevens de weg te bereiden om te volbrengen wat Hij hun gebiedt (I Nephi 3 : 7);
- en in Joh. 14 : 21, dat wanneer wij Zijn geboden zullen bewaren, Hij Zich aan ons zal openbaren en wij het grootste geschenk zullen ontvangen: een getuigenis dat Jezus de Christus is.

Wijsheid en „dwaas gedoe”

Het gebeurde in een dierentuin. Het is simpel en misschien denken sommigen dat wij niet naar apen moeten gaan om te leren. Toch denk ik dat zij ons iets kunnen leren.

Zuster McKay en ik stonden op zekere dag, ik geloof in San Diego, naar een moederaap met haar pasgeboren baby te kijken. Zij bewaakte haar jong en keek voortdurend naar de andere apen in de kooi. Maar het jonge dier kon doen wat het wilde en probeerde in de spijlen te klimmen. Wanneer het ergens was aangeland, ging de moeder het na en bracht het terug.

Wanneer het op een gevaarlijke plaats zat, bewaakte de moeder die en voerde haar jong langs een veilige weg terug. Daarna was de baby weer vrij, maar binnen bepaalde grenzen.

Ik zeide tot zuster McKay: „Hier is een les in het leiden van kinderen. Leer kinderen vroeg, dat zij vrij zijn te doen wat zij willen, zo lang zij niet in gevaar komen of inbreuk maken op de rechten van anderen. Vrijheid heeft haar grenzen.

*Uit Gospel Ideals door
President David O. McKay*

Na de dood . . . wat dan?

Een vraag, die in de wereld dikwijls wordt gesteld. Zij rees ook bij mij op, toen ik onlangs een uitvaartdienst bijwoonde, maar ik stelde met een gevoel van stille vreugde bij mijzelf vast, dat het voor mij sinds jaren geen vraag meer was en het deed mij goed te weten, dat het voor mijn broeders en zusters, medeleden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, bij wie mijn vrouw en ik zich hadden aangesloten om Broeder Andreas Otto naar zijn laatste rustplaats in de prachtige dodenakker Rusthof te Amersfoort te begeleiden, evenmin een vraag was. Daarom was er geen rouw in mijn hart om het jonge leven, dat uit dit aardse bestaan was weggenomen. Wel ont-

roering om de woorden van de moeder, die in de aula haar zoon een afscheidsgroet bracht. Een aangrijpend ogenblik. Weinig moeders zouden dit hebben gekund; zuster Otto wel, want zij wist zich gesteund door haar Heer en Heiland. Ofschoon haar gelaat door smart was getekend, was haar blik helder en vast en sprak haar mond woorden van innig geloof en vertrouwen in God de Vader, Die in Zijn erbarmende liefde Zijn dienstknecht Andreas Johannes Otto uit zijn lichamelijk lijden verlost en hem het paradijs deed ingaan, waar hem rust en vrede wachtten, die hij zo zeer had verdiend. Want hoewel hij reeds op 22-jarige leeftijd van dit leven afscheid moest nemen, werd zijn heengaan ook

door zijn Gemeentepresident Willem van Zoeren en diens medewerkers zeer betreurd.

Deze zeide: „Hij was een goed en trouw ouderling; zijn voorbeeld zal ons lang in gedachten blijven. Hij heeft veel huisonderwijs gedaan in onze uitgestrekte gemeente. Hij is na een langdurige ziekte kalm heengegaan. Dat hij nu grote vooruitgang mag maken, is het gebod van zijn mede-ouderlingen in deze gemeente.”

Dat hij grote vooruitgang zal maken en zijn loon zal ontvangen, daarvan kunnen wij zeker zijn; Gods woord staat daarvoor borg: „En ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij (Johannes) zeide: Schrijf, zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen.” (Openbaring 14:13, Alma 9:28. Vergelijk voor de laatste zinsnede L. & V. 130:18, 19).

Andreas Johannes Otto werd 24 februari 1944 geboren, 21 september 1960 gedoopt en bevestigd. Zijn Gemeentepresident Willem

van Zoeren nam hem in het Aäronische Priesterschap op en ordende hem tot diaken, leraar en priester, respectievelijk op 23 oktober 1960, 6 augustus 1961 en 1 juli 1962, waarna zijn ordening tot ouderling door de toenmalige Zendingspresident Don Vanslooten op 31 mei 1964 volgde. Broeder Otto overleed de 13e september jl. en werd de 17e september ter aarde besteld.

Er komt mij een versregel in gedachte, ik meen van Boutens: „Ik ween om bloemen in de knop gebroken, en in de ochtend van hun bloei vergaan.”

Zeer zeker was daar geweest om het breken van dit jonge leven, maar daar waren ook tranen van dankbaarheid wegens de barmhertigheid van het Evangelie van Jezus Christus, dat in de dagen van droefheid tot een zo grote steun en troost is en ons influistert: „Dit afscheid is geen vaarwel, maar een tot ziens.” Een heerlijk wederzien voor hen, die volharden tot het einde, want van vergaan is geen sprake.

A. D. J.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Vergetelheid is vol mensen, die toelieten dat het geloof in zichzelf door de opinie van anderen werd overheerst.

Goethe

De diepste wet van de geest is dat de mens wordt gelijk hetgeen hij liefheeft.

Lord Byron

Het O.O.V.-kamp

De vakanties zijn voor de meesten al een tijdje voorbij. Ze zijn mischien door sommigen al weer vergeten, maar niet door hen die het O.O.V.-kamp hebben meegemaakt, afgelopen zomer in Assen.

In het mooie, afwisselende en enigszins natte land van Bartje zijn, na het geweldige succes van het kamp van het vorige jaar, twee kampweken gehouden. En ook deze zitten er al weer op. De eerste week was bestemd voor leiders en aanstaande leiders in de O.O.V., terwijl de andere O.O.V.'ers in de tweede week aan bod kwamen.

Dat bleken er zoveel te zijn dat het kamphuis geheel vol was. Zelfs moesten nog enkelen in tenten slapen. Beide kampweken in de al wat vertrouwde omgeving van Witterzomer zijn een groot succes geworden; menige kampeerder of kampeerster zal betreurd hebben dat ze zo snel om zijn gevlogen.

Het thema van beide kampen, het Leitmotiv voor instructie en ontspanning, was: „Bouw en Groei”; door te bouwen aan het Koninkrijk Gods en alles wat daar toe behoort, groeien we in kennis, getuigenis en kracht, en vooral eenheid. Wat het zeggen wil om in een gemeenschap van Heiligen der Laatste Dagen te leven, hebben we in het kamp geleerd, in eenheid samenwerkende aan elkaars vooruitgang.

De geest onder de deelnemers was geweldig goed, leeftijdsverschillen speelden geen rol, en iedereen deed

zijn best om zich zoveel mogelijk aan zijn broers en zusters of broertjes en zusjes aan te passen, al ging dat bij de een gemakkelijker dan bij de ander.

Plezierig is het altijd om te merken dat we heel veel broers en zusters hebben, veel meer en veel aardiger dan we ooit dachten.

Persoonlijke geestelijke opbouw was weer de belangrijkste kant van het kamp, het sterken van ieders getuigenis. Dit is de eerste opdracht voor de O.O.V. in het algemeen, en het kamp draagt hier in het bijzonder aan bij. Vele jonge mensen zijn gesterkt in hun getuigenis uit Assen teruggekeerd. Tot de gebeurtenissen die hiertoe o.a. hebben bijgedragen, behoren ongetwijfeld de woensdagochtend-getuigenisvergadering in het eerste, en in het tweede kamp de hele vastenzondag en de getuigenisvergaderingen. Veel indruk maakten de eerste week sprekers als Pres. van Ry, Schulders en Dallinga, terwijl de deelnemers uit het tweede kamp zeker met genoegen terug zullen denken aan het glaasje melk (volle melk!) en de lepeltjes water waarmee Pres. Engelbert zo kundig manipueerde. Dat kleine glas bevatte toch maar een belangrijke boodschap!

Maar niet alleen geestelijke activiteiten horen tot de O.O.V. Naast de opbouw en versterking van de geest moet ook het lichaam versterkt en geoefend worden. Allereerst dient hier zr. Bos genoemd te

worden, die in de keuken wonden stond te verrichten, en ons zo lichamelijk op peil hield.

Zoveel als het weer ons toeliet, en dat was vooral de eerste week niet zo vaak, werden buiten sport en spel gedaan, terwijl volksdansen zoals altijd weer veruit favoriet waren. Een schitterend gezicht was het in het tweede kamp om ongeveer 40 à 50 O.O.V.'ers in één grote kring op het sportveld te zien dansen. Vele voorbijgangers bleven dan ook vaak staan kijken en deden soms ook zelf mee. Aan het eind van iedere week hebben de diverse corveegroepen ieder een volksdans gemaakt als bijdrage aan de afscheidsavond op vrijdag, de eerste maal als onderdeel van een Road-show, en apart naast liedjes en pantomime in de tweede week. De diverse opvoeringen waren vaak van een opmerkelijk hoog gehalte, zeer origineel en gevarieerd.

Lessen in leiderschap, zeer praktisch gericht, werden de eerste week gegeven door Siegrid van de Put. Ze wist dit op inspirerende wijze te doen en deze lessen werkten dan ook in ieder door en kwamen zelfs weer te voorschijn in toespraken en korte lessen in het tweede kamp.

Die week gaf br. Triemstra een lessencyclus over de verhouding van iedereen tegenover allen op wie men betrokken kan zijn.

Literatuur, toneel, beeldende kunst en muziek werden behandeld en beoefend teneinde de positie van ons als Heiligen der Laatste Dagen t.o.v. al die dingen, die doorgaans als cultuuruitingen bekend staan, te verduidelijken. Maar sterk op de voorgrond stond natuurlijk het „zelf doen”, met volksdansen, toneel, sport en spel, en vooral met het werken met bosproducten, hetgeen heel opmerkelijke en artistieke resultaten had.

Er is beslist veel talent onder onze jeugd en er is duidelijk getoond dat de heiligen zeer creatief zijn.

Ontspanning en afwisseling brachten verder nog activiteiten als kampvuur - de eerste maal binnen als haardvuur, de tweede maal buiten met zeer veel belangstelling van de andere mensen van het kampterrein - film en de speurtocht over het terrein van Witterzomer. Al met al waren het fantastisch fijne weken, waarin het positieve het negatieve veruit overstemde, waarin we veel geleerd hebben over het Evangelie, waarin

we geleerd hebben wat O.O.V. werkelijk kan zijn, waarin we onze broers en zusters uit andere gemeenten of wijken hebben leren kennen en waarderen, en vooral waarin we nader zijn gekomen tot onze Hemelse Vader en Zijn ze-

geningen hebben mogen smaken als een groep van Zijn volk, bij elkaar wonend voor slechts een korte tijd, en in blijheid en vreugde in Zijn paden leerden wandelen, in de Kerk van Zijn Zoon.

W.v.B.

De Haagse Zustershulpvereniging in actie

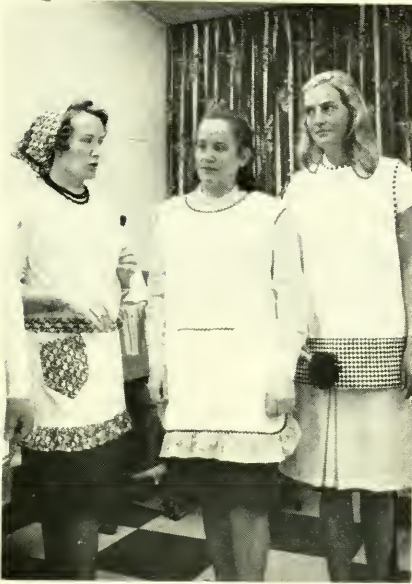
De zusters van de ZHV te Den Haag hebben op dinsdagavond 13 september o.l.v. zr. E. Boer-Witteveen een druk bezochte tentoonstelling georganiseerd. De nijvere zusters toonden en droegen de door hen zelf vervaardigde schortjes, kinderkleertjes (zie foto no. 1) pannelapjes, etc., etc. Zr. E. Boer-Witteveel legde o.a. voor de aanwezigen uit hoe het getoonde tot stand was gebracht. Een zeer praktisch idee was o.a.: „Om van oude door uw man niet meer gedragen (witte) overhemden een soort overgooier te maken. U moet de hals rond uitknippen en de knopen laten zitten zodat het geheel van achteren mét gebruikmaking van die knopen gesloten kan worden. U hoeft dus niet een sluiting te maken want die zit er al aan, zusters”. Broeders past op uw overhemden (als u geen oude mocht hebben) en zusters doe het na! (zie foto no. 2).

De aanwezigen konden op deze tentoonstelling al vast een keus maken en indrukken opdoen van en voor de ZHV bazar die de zusters in november te Den Haag zullen organiseren.

M. Boer.

„Zr. E. Boer toont, Bisschop Bernard W. Lefrandt bewondert”.
(Trappelzak)

Overgooiers van witte overhemden, zie tekst.

V.l.n.r.: Zr. Barbara D. Beute, Zr. Willy T. H. Muntinga en Zr. Sia Blom.

„Zr. E. Boer, met pannelappen in de vorm van „vreemdsoortige vissen”.

„SHORT”.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Het eindresultaat van het beschermen van de mensen tegen dwaasheid is, dat de wereld vol dwazen zou zijn.

Herbert Spencer

Derde kwartaal-Ringconferentie

Op 18 september jl. vond in de wijk Rotterdam-Noord de voorlaatste ringconferentie van dit jaar plaats. Het was verheugend ditmaal weer een apostel in ons midden te hebben, nl. Howard W. Hunter, die vergezeld was van zijn echtgenote. Andere speciale gasten waren zr. Doxey, vertegenwoordigster van het alg. hoofdbestuur van het jeugdwerk en br. Norton als vertegenwoordiger van de priesterschap voor de zending; hun echtgenoten waren eveneens aanwezig.

In de eerste zitting zong het jeugdkoor o.l.v. zr. Wedemeyer, in de 2e zitting konden wij de gecombineerde wijkkoren van de Hollandse Ring o.l.v. zr. Nijssen beluisteren. Het was beslist een groot genoegen, deze kennismaking met het jeugdkoor. Ons andere koor heeft eigenlijk geen aanbeveling meer nodig; het zingen was weer van hoog gehalte.

Onze ringpresident opende de rij van sprekers. Zijn woorden waren vooral gericht tot diegenen, die de boodschap van onze kerk nog onderzoeken. De Bijbel is een boek

waarin de handelingen van God tot de mens tot uitdrukking worden gebracht. In een aards gezin is daar de verantwoordelijkheid van de vader tot zijn kinderen, zijnde het goed opvoeden van de kinderen tot een zelfstandig leven in de maatschappij. Zijn taak is helpen, onderwijzen en leiden. Indien in een groot gezin de bemoeienissen van de vader met de opvoeding zich alleen zou uitstrekken tot de helft van het aantal kinderen en de andere kinderen moesten het dan maar verder leren en verder opgevoed worden resp. van en door de oudste kinderen omdat de vader van het standpunt uit zou gaan dat de laatste kinderen het verder zelf maar moesten uitzoeken, omdat zij niets meer nodig hadden, zouden wij als buitenstaanders die dat betrokken gezin observeerden, dit zeer vreemd en deze vader geen goede vader vinden. Toch wordt dit van onze Hemelse Vader gedacht, want dit standpunt nemen zij in, die menen dat men niets meer nodig heeft dan de Bijbel. Niet alleen, dat dit volkomen in strijd is met de logica en dus niet redelijk is - immers van een aardse vader accepteert men deze gedachtengang t.o.v. de belering en opvoeding van zijn kinderen tot volwaardige, nuttige leden van de maatschappij niet - deze zienswijze is ook niet schriftuurlijk (het staat nergens in de Heilige Schrift). Afgezien daarvan is het niet aannemelijk, dat van de drie jaren aardse zending

„Het kinderkoortje”.

Zr. Leone W. Doxey tijdens haar toespraak, vertaald door Zr. van Soest.

Br. Doxey tijdens zijn toespraak vertaald door President Karel C. Schulders.

van Christus, waarvan het hoofddoel was de mensen een schat van wijsheid te brengen en welke heus niet alleen heeft bestaan uit gezondmakingen of anderszins, alles gezegd is wat in de Bijbel staat opgetekend (hetgeen men in 2 à 3 uur uitleest). Daarom is de Bijbel alléén niet volledig het woord van God en hebben wij nog steeds profeten en apostelen, zieners en openbaarders nodig.

Zr. van Soest als volgende spreker zei o.m. dankbaar te zijn voor haar lidmaatschap van de kerk en voor de omstandigheid dat zij haar kinderen in het Evangelie kan opvoeden en kan beschikken over het priesterschap thuis.

Zr. Doxey, daarna aan het woord komend, wees er op, dat het jeugdwerk een belangrijke organisatie in Gods ogen is. De ouders zijn er verantwoordelijk voor, dat de kinderen van 8 jaar worden gedoopt, anders is de zonde op het hoofd der ouders.

Br. Doxey, wie eveneens gelegenheid werd gegeven iets te zeggen, benadrukte de grote zegen welke gevonden wordt in vriendschap en

een juiste communicatie tussen mensen.

Apostel Hunter behandelde vervolgens de verwantschap tussen man en vrouw en onze kinderen. Onze kerk is een kerk van het gezin. Hij constateerde dat de belangstelling van de jeugd voor de godsdienst erg achteruit gaat. In onze Kerk is gelukkig juist het tegendeel het geval. Onze Kerk groeit snel in de gehele wereld. Onze kinderen moeten het programma van het jeugdwerk genieten. Dit is een geestelijk opvoedingsprogramma. Hier leren de kinderen de beginselen van het evangelie en krijgen zij een getui-

President Howard W. Hunter, lid van de Raad der Twaalf, tijdens zijn toespraak vertaald door President Johan Paul Jongkees.

Br. Leslie T. Norton, vertegenwoordiger van het Algemeen Zendingscomité, tijdens zijn toespraak, vertaald door Pres. Willem H. Verbeek.

genis. Het meeste zendingswerk vindt men in het jeugdwerk. Gezinsavonden zijn nodig om geestelijke ervaring met de kinderen te hebben en de eenheid in het gezin te bewaren en te versterken. Leven is leven naar de beginselen van Christus. Zo verkrijgen wij geestelijke diepte en rijkdom in het gezin, zowel in de verhouding tussen man en vrouw als die tussen de ouders en de kinderen.

De 1e spreker in de middagzitting was president Verbeek. Hij behandelde de gelijkenis van de verloren zoon, in het bijzonder m.b.t. de bekering welke tot uitdrukking komt in de terugkeer van de verloren zoon. Alle leden van de Kerk zijn bouwstenen van de Kerk, alle talenten kunnen worden gebruikt. Daarna was de beurt aan president Schulders, die o.m. opmerkte dat men als heilige der Laatste Dagen verlangend uitzielt naar de tweede komst van Christus en dat de nodige voorbereidingen hiertoe dienen te worden getroffen.

Br. Norton als volgende spreker onderstreepte het belang van het

delen van het evangelie met anderen om de boodschap, die ons gegeven is, door te geven. Wij moeten niet beschaamd zijn dit te doen.

President Curtis, hierna het woord krijgend, zei gaarne te zien, dat elk lid van de Kerk elk jaar (tenminste) 1 nieuw lid tot de Kerk brengt en dankte voorts voor alle gebeden om herstel van zijn dochter Marcia, die gelukkig goed vooruit gaat.

Apostel Hunter sloot tenslotte deze leerzame conferentiedag met een toespraak, waarin hij o.m. opmerkte, dat het voor een serieuze onderzoeker niet moeilijk is om een getuigenis te krijgen van de waarheid van het herstelde evangelie. Wie er ernstig naar streeft, zal zeker een getuigenis hiervan ontvangen.

Zr. Doxey met bloemen vereerd.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandse ring

GEDOOPT IN DE ZENDING

ANTWERPEN

de Schouwer, Leopold Frans; 24 september 1966
Wins-Dessoy, Ginette Denise; 24 september 1966
Wins, Leo; 24 september 1966
Wins, Guy Roger; 24 september 1966

EINDHOVEN

Kakioina, Jacoba Francine Christine; 24 september 1966

AMERSFOORT

Truin, Hendrik Aart; 29 september 1966

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

DEN HAAG

DuRy-van Beesthoue, Charlotte Louise; 22 september 1966
Alberts-DuRy van Beestholle; 22 september 1966

AMSTERDAM

DeDeugd-van Overmeire, Pieterella Francina; 9 september 1966

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP

ANTWERPEN

van Nuijs, Johannes Guilhumus Marias; tot diaken op 11 september 1966
Kunkemalle, Walter Franz Georges; tot diaken op 11 september 1966

DEN HAAG

Derkinderen, Franciscus Joannes Marie; tot leraar op 18 september 1966
Blom, Herman Michiel; 11 september tot priester
Gefler, Roger; 11 september tot priester

AMERSFOORT

Loth, August Dirk; tot priester op 21 augustus 1966

EINDHOVEN

Van Es, Klaas; tot diaken op 19 juni 1966

APELDOORN

Huijsman, Johannes; tot diaken op 24 juli 1966

UTRECHT

Dijkel, Cornelis; tot priester op 14 augustus 1966
van Damme. Johan; tot priester op 14 augustus 1966

OVERLEDEN

APELDOORN

Groen, Willem; 29 augustus 1966
van Mossel, Johannes; 3 september 1966

AMERSFOORT

Otto, Andreas Johannes; 13 september 1966

INGEZEGEND

APELDOORN

Tangeman, Bartje; 6 februari 1966
Tangeman, Cornelia; 6 februari 1966
Tangeman, Jan jr.; 6 februari 1966
Tangeman, Lina Anna Maria; 6 februari 1966
Huijsman, Dianna B. J.; 6 februari 1966

UTRECHT

Pos. Esther Louise; 4 september 1966
Lebbink, Norma Syliva; 4 september 1966

LEIDEN

van Schaik, Anna Josephina Hubertina; 4 september 1966
van Schaik, Johannes Wilhelmus Maria; 4 september 1966

GEHUWD

AMERSFOORT

de Vries, Johan Willy, Röhl, Sieglinde Flora; op 10 september 1966

OVERGEPLAATST

Mauerman, Keith; van Mechelen naar Brussel
Montgomery, Michael; van Almelo naar Mechelen
Claus, Joh. S. A.; van Mission Home naar Den Haag
Vaughan, Michael; van Mission Home naar Maastricht
Minnock, Don; van Den Haag naar Almelo
Huffaker, James; van Maastricht naar Amsterdam
Roberts, Stephen; van Brussel naar Amsterdam
van Stralen, Dirk; van Den Haag naar Mission Home
DeBoer, Neldon; van Utrecht naar Schiedam
Hillier, Tovert; van Heerlen naar Schiedam
Allred, Naomi; van Amsterdam naar Groningen
Miller, Elna; van Groningen naar Amsterdam
Wholler, Eddy; van Zutphen naar Den Haag
Leeftang, Johan; van Zutphen naar Haarlem
Bell, Douglas; van Apeldoorn naar Utrecht
Neumann, Raymond; van Apeldoorn naar Zeist
Andrews, Robert; van Gouda naar Haarlem
Dutson, James; van Zeist naar Heerlen
Scheuller, Dennis; van Haarlem naar Central British Mission

AANGEKOMEN

Neerings, Henry en Sarah; Vallejo, California

VERTROKKEN

Kollman, Auke: naar Salt Lake City, Utah

H. en S. Neerings

A. Kollman

28 NOV 1966